

המקנא פרק ראשון סוטה

ז.

עין משפט
נר מצוה

א ב מיי פק ג
מחללת סוטה הל' א
סמנ עשין כ:
לא א טו טע"ע אה"ע סר
כ טע"פ ה בהגמל
לב ד מיי פ"ג מהל'
אסורי זבחה הל' מ
טו טע"ע שס:
ה נמ"י פכ"ג מהל'
אסורי הל' א טו טע"ע
אה"ע סר כ טע"פ א יו"ד
סר קלס אה"ע א:
לב ד מיי פ"ג מהל'
סוטה הלכה אה"ע ב
סמנ עשין ט:
ז נמ"י שס טו טע"ע אה"ע
סר קלס פ"ג א:
לד ח מיי שס הל' ג:
לה ט י כ מיי פ"ד
מהל' מחמורי כפסה
הלכה ב:
לו ל מיי פ"ג מהל' סוטה
א הלכה יא סמנ עשין ט:
לז מ מיי שס הלכה ד:

תוספות שאגין

עדים במדינת הים לא
שכיחא ולא מסקי אנשי
אדעמייהו למחשדיהו
לטהורות בכי והאי דשני
לעיל לר' שמעון מרובות
לא תלו עדים נמי לא
תלו משום דאמתי לא היה
קייאמן לן דרשא דהאי קרא.
וה"ל ה"אן ויציאו לעו
על הטהורות שיש עדים
במדינת הים כיון שהיה
יולדת והא אמר לקמן דאם
היתה יולדת בצער יולדת
בריות ואם היתה יולדת
שחורים יולדת לבנים. וי"ל
דאניו דבר הניכר כל כך
ולא מסקינן אדעמייהו
סוטה שהיא בלאו פ"י
דלא יוכל בעלה הראשון
אומרינן בפ"ק דרבמות
אחרי אשר הוטמאה לרבות
הנסתות: ואומר מים
גנובים יתקנו וגו' הימה
מאי ואומר הא כבר נפ"ך
הק"ו וי"ל דה"פ וכו' תימא
דכ"ז לו לבעל להיות נאמן
על אשתו דכיון שהיא
שנואה בעיניו לא יבא
עליה ומה מייחתי ואומר
מים גנובים יתקנו ויחיישי
מאמר יבא עליה: **מתני'**
היו מעלין אותה לב"ד
הגדול שבירושלים והקשה
ה"ר אלתון דאמאי לא
חשיב אותה גבי מלי
דבדו ב"ד של ע"א פ"ק
דמנהרין וי"ל דתנא וישייר
הדיכ נמי לא קנתי זקן
ממא דצריך ב"ד של
ע"א. ומעלין אותה לשער
הפורה ומשם לשער נקנור
היה והביא יחדות נחשת
מאלכסנדריא של מצרים
לאותו שער ונעשו בו
נסים כדאמר בסדר יומא
ותקראו על שמו הוא שער
העלין שבחומה שבין
עזרת ישראל לעזרת נשים
ששם משקין את הסוטות
שלא נתקדש בקדושת
העזרה עובי חלל אותו
השער מפני המצורעין
שמתקנין יחדו לבהותין
ביתן מים האשם על
לוח ידו ומחוסר כפורים
שכנס לעזרה בברת.
לפי לא קירשום שיוכל
לעמוד בחלל השער שאם
היה הכהן מוציא את
דם האשם חוץ לעזרה
היה הוא נפסל ביצאה.
לפי צריך להכניס ידו
לתוך חלל העזרה וביאה
במקצת שריא דחמנא ושם
משקים סוטות דבעי לפני
ה' ליה: ואם נפרמו
פרימה גדולה מקריעה
שוקר לקריעה הרבה
דמיצוץ בלע"ז כמו
ההוא דפריס סילקא ליה.

יש לה עדים במדינת הים לא שכיחא. וה"ה בל עליה צלה דכדק
נמי לא שכיח: **ב"י** היכי דירעו לאתרוויי ביה. והכי אמרינן
נמי בפ' אלו הן הגולין (מסע דף ט:): גבי גולין לעיר מקלט ומסורין
לו שני תלמידי חכמים שמא יהרגו דכדק דייק בגמרא מאי ללו
דאמרו זיה דלי קטיל בר קטל
הוא אלמא גבי המראה צעין
תלמידי חכמים: **ג"ה** שהיא בברת
בע"ה נאמן ע"ה. תימה דמשמע
בפרק אין מעמידין (ע"ו דף לו:): דיחוד
דעריות דאורייתא אס כן יחוד דנדה
מנלן דשרי ויש לומר דוקא יחוד
דעריות דאין להן היתר דומיא דכן
עס אמו אסרה תורה אצל נדה לאס:
ה"ה הנותנת. האלי היא הנותנת
לא דמי כלל להאול דפרק
קמא דעירובין (דף י:): **אמר** אהו
ק"ו ופרבוח. יש לומר דוקא צפירכא
שכן יש היתר (ס) לאיסורה פרכוהו
אצל צהי הנותנת לא פרכוהו ולכן
הוצרכה לפירכא אחריתא דאשכחן
צדוכי קניין דחמירא לכו לאינשי
צצירה קלה ומסמפו מינה טפי
מעצירה חמורה כגון בפ"ק דכתובות
(דף ד:): דחמירא לכו אצילות דלא הו
אלא מדרבנן מנדה שהיא בברת וצ"פ
הנוקין (גיטין דף נה:): צלמריה דרבי
יהודה חמירא לכו שציעית דלינא אלא
לאו משנת שהא צסקילה וצריס פ"ק
דצ"ה (דף כ:): אמר הא דקיל דקיל דקיל
הרחקע טפי דלאמר מ"ש גבי שנת
דסמנ לן תנא כרזי שמעון וגבי
יוס טוב כרזי יהודה שנת דחמיר
סמנ לן כרז"ש י"ט דקיל סמנ לן כרזי
יהודה אלמא ויזמין צדילי מקילתא
טפי ממחמירא ויזמין איפכא והשתא
צריך לישב הצרייתא לפי הירושלמי
והתוספתא דהכי מיתניא צתוספתא
(פ"ה): ר' יהודה אומר נאמן עליה צעלה
מקל וחומר ומה נדה שחייב על
צאתה כרת וכו' ר' יוסי אומר הכתוב
האמינו שנא' והציא האיש את אשתו
וגו' וצירושלמי מיתניא הכי רבי יהודה
אומר צעלה נאמן וכו' אמרו לו לא
אס אמרת צנדה שיש לה היתר וכו'
אמר להם רבי יהודה גזירת הכתוב
הוא והציא האיש את אשתו וגו'
אמרו לו וצנדה צעדים והשתא אית
לן למימר דבההיא תוספתא פרכוהו
והדר אמר לכו קרא כההיא דירושלמי
אצל (ו) מדרבי יוסי א' איכא לתמיה
דמעיקרא אמר לכו קרא והדר אמר
לכו קל וחומר: (ו) **ואומר** מים
גנובים. נראה דהאי ואומר פירושו
הכי כלומר מאי תלי צהכי שאין היתר
לאיסורה חדא דיצרו תוקפו מאחר
שאין היתר לאיסורה אין ממון צדכר
אס לא עכשו אימתי וא"ת לא
יתקפנו יצרו על אשתו הואיל וצעלה
כזר מים גנובים יתקנו:
מה

אם נקרעו נקרעו ואם נפרמו נפרמו עד שהוא מגלה את לבה וסותר את שער
רבי יהודה אומר (ו) אם היה לבה נאה לא היה מגלהו ואם היה שער נאה
לא היה סותר (ו) היתה מחכסה בלבנים מכסה בשחורים היה עליה כלי זהב
וקטליות

אם נקרעו נקרעו ואם נפרמו נפרמו עד שהוא מגלה את לבה וסותר את שער
רבי יהודה אומר (ו) אם היה לבה נאה לא היה מגלהו ואם היה שער נאה
לא היה סותר (ו) היתה מחכסה בלבנים מכסה בשחורים היה עליה כלי זהב
וקטליות

לא שכיחא. ולא מסקי אנשי אדעמייהו למחשדיהו לטהורות צהכי.
והא דשני לעיל (ס) שרשאר דהאי קרא: **מתני'** שמא יבא
עליה צדכר. שצריך להשקותה בירושלים צ"ד הגדול דלנקמן: נאמן

עליה. שלא יבא: **ג"ה** לא שנו. הא
דמנ צקידושין אצל אשה מתייחדת
עס שני אנשים: שמא יאמר כו'.
הכא נמי הואיל ושניהם אסורין צה
לא סגי צמרי שמא יאמר הצעל
או שליח צ"ד לנקציו כו': דליהו
עליה סהדי. אס יבא עליה יעידו
עליו (ו) צ"ד הגדול ולא יסקו: **ל"ש.**
דלשה מתייחדת עס שני אנשים:
והוליואש. עשרה. לאשת אס חוץ
לעיר צמטה צחוקת ממה לקלקל
עמה: **ידועי** לאתרוויי ציה. ולומר
לו מן התורה כשאין האיש מנוקה
מעון שצא עליה משנאסרה עליו
אין המים צודקין את אשמו:
צעלה נאמן עליה. ואין צריך להעמיד
עדים אלו: **סוטה** שהיא צנא.
דלא יוכל צעלה הרשעון וגו' (ס) דאמרין
ציצמות צפ"ק (דף יא:): מה אני מקיים
אחרי אשר הוטמאה לרצות סוטה
שנסתרה: **ופה** הנותנת. המדה הזאת
שצבאת ראה לדכדק היא הנותנת
את הדין שאנו אומרים שצריך עדים:
ואינו צה צכרס. חמורה עליו
והנה צה עליה: שכן יש לה היתר.
לכשתמרה לפיכך אין יצרו מוקפו
שמוצטא הוא לאחר זמן: שאין לה
היתר. אס תמנא עמאה ולפיכך
לכו רודף אחריה: **גנובים.** כלומר
דבר האסור לו יצרו רודף אחריה:
ופרכו. כדאמר שכן יש לה היתר:
היינו ס"ק. צדרייתא: אצל אמרו.
ל' יהודה ל' ליה: **מתני'** ומאיימין
עליה. שחיה מודה: על עדי נפשות.
כדאמרין צנסהדין הוו יודעין שלא
כדיני ממונות דיני נפשות כו' צפרק
אחד דיני ממונות (דף לו:): **הכנה**
ילדע עושה. וגורס לנערה ילדה
שחבא ליד קלקול ושמה אמת הדבר
אל צביאי עצמן לדי מיתה מנוולת
ו: **שגינים רעים.** יודעים לפתות
ומאיינן לה ממד: **שגינים** כדאי
לשומען. אינה ראויה לה (ס) שאומר
לפניה דברי הודאות דליקים הראשונים
אלא כדי שמודה על קלקולה כדאמר'
לקמן (ס) יהודה הודה ולא צוש: **שוצרס**
כחוצה. כותבת שוצר על כתובתה
זימתי והפסדתי כתובתי ונותנת צד
צעלה שלא תמנצנו לאחר זמן ואינה
נהרגת שלא תמרו על עדים צענת
מעשה: **לשער מורה.** שער החיצון
צבו נכנסין להר הצית ומשם לשער
התלמידי חכמים שמה
יבא עליה בדרך. שמה
נאמרה עליה, דמנן לקמן
(כ:): עמאה עמאה, אחד
לבעל ואחד לצועל, אס
צא עליה שוצר אין המים
צודקין אותה. דכתיב וקד
האיש מעין, מומן שהאיש
מוקה מעון המים צודקין
את אשתו, אין המים
מוקה מעון אין המים
צודקין את אשתו, ומנא
שס שמים ממקל לצעלה
(דושיין פ:): שמא יצטרך
אחר מזה לקביו. ונמי
למחמק לנעוטה (שס)
(א). והוציאוה עשרה.
פריס לאשת אס וזה
(ע"ו בה). במטה. חוץ
לעיר לצצירה כעין קובי
מה שלא יצאו (שס) צחוקת
שהיא ממה וקלקלו עמה,
ואשם אס היתה (דושיין

לעני רש"י
דמיצוץ. לחרון
לחיתוכי דקות, לקרוע
גזורים.

מוסף רש"י
ומוסרין לו. מי שקנא
לאשתו ונפסקה וזאת עמלה
להשקותה. מוסרין לו
בית דין שפצוה. שמה
תלמידי חכמים שמה
יבא עליה בדרך. שמה
נאמרה עליה, דמנן לקמן
(כ:): עמאה עמאה, אחד
לבעל ואחד לצועל, אס
צא עליה שוצר אין המים
צודקין אותה. דכתיב וקד
האיש מעין, מומן שהאיש
מוקה מעון המים צודקין
את אשתו, אין המים
מוקה מעון אין המים
צודקין את אשתו, ומנא
שס שמים ממקל לצעלה
(דושיין פ:): שמא יצטרך
אחר מזה לקביו. ונמי
למחמק לנעוטה (שס)
(א). והוציאוה עשרה.
פריס לאשת אס וזה
(ע"ו בה). במטה. חוץ
לעיר לצצירה כעין קובי
מה שלא יצאו (שס) צחוקת
שהיא ממה וקלקלו עמה,
ואשם אס היתה (דושיין
(ג). וכתב אורח בבגדיה.

של סוטה, אם נקרעו, נקרעו עד שהוא מגלה את שער. וסותר את שער. קלעי שער. (שס).